

Sygn. akt I C 29/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant p. o. prot. sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 października 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 6 075,37 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 6 075,37 (sześć tysięcy siedemdziesiąt pięć 37/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2019 r.;

II zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(...)

UZASADNIENIE

Powód Ł. K. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 6 075,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa tj. dnia 31 grudnia 2019 r. oraz kosztami procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że 14 lipca 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...), należący do poszkodowanego A. K.. Odpowiedzialność odszkodowawcza z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych spoczywała na podmiocie Č. P. (...) Oddział w P. z siedzibą w W. działająca pod nazwą (...). W związku z likwidacją szkody poszkodowany 26 lipca 2013r. zawarł umowę najmu pojazdu z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., na mocy której poszkodowanemu w dniu 26 lipca 2013r. wydany został samochód marki F. model (...) o nr, rej. (...). W umowie najmu pojazdu ustalono stawkę w wysokości 90 zł netto za każdy dzień korzystania z pojazdu, jak również wynagrodzenie za podstawienie oraz odbiór pojazdu. Pomiedzy stronami umowy najmu została również zawarta umowa przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania odpowiadającego kosztom najmu pojazdu zastępczego na rzecz wynajmującego, o czym pozwana została zawiadomiona. Poszkodowany korzystał z wynajętego pojazdu w okresie od 26 lipca 2013r. do 27 sierpnia 2013r. tj. przez 32 dni, a więc czas niezbędny do likwidacji szkody. Wynajmujący po zakończeniu najmu wystawił fakturę na kwotę 3990,12 zł i zgłosił roszczenie stronie pozwanej, która nie uwzględniła tego roszczenia w najmniejszej części. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z 30 czerwca 2016r. i zawiadomił pozwaną o przelewie. Powód 30 sierpnia 2016r. złożył do Sądu Rejonowego w Kłodzku wniosek o zewazwanie strony pozwanej do próby ugodowej, lecz nie doszło do zawarcia ugody między stronami. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną pozwem kwotę 6075,37 zł składa się kwota 3990,12 zł tytułem kosztów najmu pojazdu oraz 2085,25 zł, stanowiąca skapitalizowane na dzień poprzedzający wytoczenie powództwa odsetki ustawowe za opóźnienie.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana zarzuciła, że wszelkie

zobowiązania ubezpieczyciela wobec poszkodowanego wygasły, gdyż 28 października 2013r. ubezpieczyciel zawarł z poszkodowanym ugodę, który w zamian za wskazaną w ugodzie kwotę zrzekł się wszelkich roszczeń w związanych ze szkodą z 14 lipca 2013r. zarówno obecnych jak i przyszłych, w tym roszczeń związanych z najmem pojazdu zastępczego. Z ostrożności procesowej pozwana zakwestionowała roszczenie co do wysokości, wskazując że stawki najmu pojazdu w segmencie A na okres powyżej 8 dni wynoszą 75 zł brutto, a powyżej miesiąca 52 zł brutto. Ponadto pozwana zakwestionowała okres najmu pojazdu trwający 32 dni, zarzucając że powód nie uzasadnił najmu w takiej długości, co uniemożliwia weryfikację, czy najem był uzasadniony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

14 lipca 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o nr rej. (...) należący do A. K.. Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych i odpowiedzialność tę ponosi strona pozwana. Poszkodowany A. K. zawarł 26 lipca 2013 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 90 zł. Zgodnie z oświadczeniem poszkodowanego dołączonym do umowy najmu korzystanie z auta zastępczego uzasadnione było koniecznością dojazdu do pracy i na potrzeby życiowe. Poszkodowany w umowie upoważnił wynajmującego do uczestniczenia w procesie likwidacji szkody oraz przeglądania akt szkody oraz odbioru odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany jednocześnie w dniu 26 lipca 2013r. zawarł z wynajmującym umowę przelewu wierzytelności z tytułu szkody zgłoszonej w (...), zarejestrowanej pod nr (...)(...) z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu C. nr rej. (...), za na najem auta zastępczego z polisy OC sprawcy. Poszkodowany sporządził także powiadomienie zakładu ubezpieczeń o dokonanej cesji.

Pojazd został zwrócony wynajmującemu 10 sierpnia 2013r.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. 28 sierpnia 2013r. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 3990,12 zł brutto, 3244 zł netto, na którą składały się koszt najmu 32 dni za 90 zł netto – razem 2880 zł netto + 23% VAT, podstawienie auta 91 km x 2zł – 182 zł netto + 23% VAT i odbiór auta 91 km x 2 zł – 182 zł netto + 23% VAT. Jako płatnika faktury wskazano (...) w L., zaś jako nabywcę A. K..

P. pismem z 2 września 2013r. (w odpowiedzi na pismo z 29 sierpnia 2013r.) zwróciła się do (...) Sp. z o.o. z/s w P. o przedstawienie dokumentów:

- zaświadczenia o zatrudnieniu poszkodowanego;
- oświadczenia poszkodowanego o ilości posiadanych pojazdów oraz ewentualnym braku innych pojazdów, którymi poszkodowany mógłby zastąpić uszkodzony pojazd;
- uzasadnienie roszczenia z faktury nr (...) odnośnie nieprzeciętnie wysokich kosztów dostawienia i odstawienia pojazdu.

Ubezpieczycielowi przedłożono zaświadczenie z 16 września 2013r. o zatrudnieniu żony poszkodowanego E. K. w ZOZ w K. na stanowisku starszej pielęgniarki ratownictwa medycznego.

Powód Ł. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. w dniu 30 czerwca 2016 r. umowę przelewu wierzytelności w wysokości 3990,12 zł przypadającą od (...) S.A. (P.) – dłużnika z tytułu faktury VAT nr (...) z 28 sierpnia 2013r. do szkody nr (...)(...).

Sporządzone zostało także zawiadomienie o cesji wierzytelności skierowane do strony pozwanej.

Powód wnioskiem z 30 sierpnia 2016r. wniósł do Sądu Rejonowego w Kłodzku o zawiązanie strony pozwanej do próby ugodowej obejmującej zapłatę kwoty 3990,12 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 2 września 2013r. do dnia zapłaty. W postępowaniu o zawiązanie do próby ugodowej w sprawie (...) nie doszło do zawarcia ugody pomiędzy stronami.

Dowód:

- umowa najmu pojazdu k. 70;
- umowa cesji wierzytelności k. 72;
- zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 73;
- oświadczenie poszkodowanego k. 71;
- faktura VAT k. 74;
- pismo ubezpieczyciela z 02.09.2013r. k. 75;
- zaświadczenie o zatrudnieniu E. K. k. 76;
- umowa przelewu z 30.06.2016r. k. 77;
- zawiadomienie o cesji k. 78.
- wniosek o zawezwanie do próby ugodowej k. 79 – 80;
- protokół rozprawy z 8 grudnia 2016r., w sprawie (...) k. 81.

A. K. w związku z kolizją z 14 lipca 2013r. zgłosił u strony pozwanej szkody z tytułu szkody w pojeździe, co do której postępowanie likwidacyjne prowadzone było pod nr (...) (...) oraz z tytułu szkody na osobie (krzywdy), co do której pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne pod nr (...) (...).

Decyzją z 6 grudnia 2013r. P. przyznała A. K. odszkodowanie za uszkodzony pojazd w wysokości 1200 zł (szkoda całkowita). Wysokość szkody w pojeździe wyliczona została przez pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym 20 sierpnia 2013r.

Natomiast decyzją z 9 września 2013r. P. przyznała poszkodowanemu 1000 zł zadośćuczynienia. Ugoda z 28 października 2013r. dotycząca roszczeń z tytułu obrażeń ciała doznanych w dniu 14 lipca 2013r. przez poszkodowanego A. K. zarejestrowaną w (...) pod nr (...) (...), przyznano poszkodowanemu łącznie 1500 zł z tytułu zaspokojenia jego roszczeń. W ugodzie tej w § 3 poszkodowany oświadczył, że kwota w łącznej wysokości 1500 zł zaspokaja wszelkie jego roszczenia w związku ze szkodą, zarówno obecne jak i przyszłe, wobec czego zrzeka się jakichkolwiek dalszych roszczeń w tym zakresie w stosunku do P., jak też sprawcy szkody.

A. K. bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 14 lipca 2013r potrzebował. pojazd zastępczy. Pojazd ten wykorzystywał w celu zawożenia żony E. K. do pracy do Szpitala w K. oraz do załatwiania spraw życia codziennego. Poszkodowany zamieszkuje i w tamtym czasie zamieszkiwał w miejscowości B.. Poszkodowany otrzymał odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe dopiero w grudniu 2013r.

Dowód:

- decyzja o przyznaniu odszkodowania w sprawie (...) (...) k. 107;
- wyliczenie szkody w pojeździe z 20 sierpnia 2013r. k.108 – 110;
- decyzja o przyznaniu zadośćuczynienia w sprawie (...) (...) k. 124;
- ugoda z 28.10.2013r. k. 126;
- pismo strony pozwanej z 18.10.2013r. k. 125;

- zeznania świadka A. K. k. 91 – 92.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użytkowaniem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych

na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym uszkodzony może nabyć analogiczny pojazd, **nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania**. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się uszkodzonym do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powołane orzeczenia należało podzielić pogląd powoda, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Powód domagał się zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 32 dni według stawki 90 zł netto za dobę. W ocenie Sądu wskazana stawka nie została rażąco zawyżona, mając na uwadze ceny rynkowe obowiązujące na terenie powiatu (...), gdzie zamieszkuje uszkodzony. Podkreślić należy, że strona pozwana niezwłocznie po zgłoszeniu szkody nie zaproponowała uszkodzonym możliwości bezgotówkowego najmu pojazdu zastępczego. Tymczasem oferta poprzednika prawnego powoda była dla uszkodzonego bardzo korzystna, gdyż najem był bezgotówkowy, nie przewidywał żadnych ograniczeń – nie wymagał wpłaty kaucji, udziału własnego w przypadku powstania szkody w wynajętym pojeździe, czy też limitu kilometrów. Ponadto pojazd wynajęty od przedsiębiorcy posiadającego siedzibę w P. został uszkodzonym podstawiony w jego miejscu zamieszkania i z miejsca zamieszkania auto zostało odebrane po zakończeniu trwania umowy. Koszt podstawienia i odbioru pojazdu oznaczono na kwotę 182 zł netto, naliczając według stawki 2 zł/km x 91 km. Stawka ta nie była zawyżona, zwłaszcza że odległość od B. do P. jest znacznie większa niż 91 km (i to w obie strony).

W ocenie Sądu strona pozwana z rażącym naruszeniem terminów przewidzianych w art. 817 k.c. prowadziła postępowanie likwidacyjne. Zauważyć należy, że pozwana kwestionuje okres korzystania przez uszkodzonego z pojazdu zastępczego w okresie 32 dni podczas, gdy wypłata odszkodowania z tytułu całkowitej szkody w pojeździe nastąpiła po 6 grudnia 2013r. a więc po pięciu miesiącach od powstania szkody. Jednocześnie pozwana już 20 sierpnia 2013r. posiadała wyliczenie szkody w pojeździe uszkodzonego. W takich okolicznościach odmawianie uszkodzonym prawa do korzystania z pojazdu zastępczego jedynie w okresie 32 dni jest całkowicie niezrozumiałe.

Zarzut pozwanej wygaśnięcia zobowiązania z uwagi na zawarcie ugody z uszkodzonym był całkowicie chybiony i można przypuszczać, że jego celem było wprowadzenie Sądu w błąd. Dopiero bowiem po uzupełnieniu postępowania dowodowego i dołączeniu przez stronę powodową dokumentów dotyczących postępowań likwidacyjnych prowadzonych przez stronę pozwaną w związku ze zdarzeniem drogowym z 14 lipca 2013r. Sąd miał możliwość ustalić, że pozwana prowadziła dwa postępowania likwidacyjne, jedno związane ze szkodą w pojeździe powoda i drugie związane ze szkodą na osobie. Uгода z 28 października 2013r. jednoznacznie dotyczyła roszczeń uszkodzonego w związku z doznaną przez uszkodzonego krzywdą. Podnoszenie zarzutu, że uszkodzony zawierając tę ugodę zrzekł się wszelkich roszczeń majątkowych z tytułu szkody w pojeździe wobec pozwanej związanych z kolizją z 14 lipca 2013r. było co najmniej niezasadne, a nawet nieuczciwe, zwłaszcza że w tym czasie uszkodzony nadal nie otrzymał jeszcze odszkodowania z tytułu całkowitej szkody w pojeździe.

Bezspornie uszkodzony korzystał z samochodu zastępczego 32 dni i pomimo braku decyzji o wypłacie odszkodowania i nieuzasadnionego przedłużania się postępowania likwidacyjnego, zrezygnował z prawa do korzystania z pojazdu zastępczego cztery miesiące przed wypłatą należnego mu odszkodowania. Czynienie uszkodzonym zarzutu, że w takich okolicznościach sprawy zbyt długo korzystał z pojazdu zastępczego, jest całkowicie nieuprawnione. Uszkodzony jednoznacznie wskazał, że uszkodzony pojazd służył mu do zawożenia żony do pracy, a także załatwiania wszelkich spraw życia codziennego, co było w pełni uzasadnione biorąc pod uwagę, że uszkodzony zamieszkuje w małej wsi, oddalonej od K. kilka kilometrów.

W ocenie Sądu dokumenty przedłożone do akt sprawy oraz zeznania świadka A. K. stanowiły dostateczny dowód na wykazanie zasadności dochodzonego roszczenia. Z tego też względu mając na uwadze treść art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego oraz dowód z przesłuchania stron. Dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania szkód komunikacyjnych jest nieprzydatny do wykazania rynkowych stawek najmu pojazdów zastępczych, gdyż stawki takie, podobnie jak ceny usług obowiązujące na rynku, mogą zależeć

od wielu czynników, dodatkowych postanowień umowy etc. Gdyby pozwana zaoferowała poszkodowanemu najem pojazdu na takich samych lub podobnie korzystnych warunkach i na taki sam okres najmu, za znacznie niższą stawkę i jednocześnie pouczyłaby poszkodowanego, że wybór droższej oferty rynkowej może skutkować weryfikacją wysokości odszkodowania z tytułu tych kosztów według wskazanej przez ubezpieczyciela stawki najmu, to zasadna byłaby konieczność weryfikowania wysokości stawki przyjętej przez wynajmującego. Ewentualnie Sąd zobowiązany byłby zaingerować w wysokość tych kosztów, gdyby przyjęta dobową stawka była rzeczywiście rażąco zawyżona. Tymczasem koszt najmu pojazdu klasy A według stawki 90 zł netto za dobę nie był rażąco wysoki. Zauważyć należy, że pozwana w piśmie z 2 września 2013r. nie zakwestionowała wysokości stawki za najem, a jedynie kwestionowała „nieprzeciętnie wysokie” koszty podstawienia i odbioru pojazdu. W ocenie Sądu koszty najmu pojazdu przez poszkodowanego udokumentowane fakturą VAT oraz umową najmu były uzasadnione i obowiązkiem strony pozwanej była ich zapłata w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody. Zbędny był także dowód z przesłuchania stron na okoliczności, które bezspornie wynikały z dołączonych do akt dokumentów.

Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne żądanie zapłaty 3990,12 zł tytułem czynszu najmu pojazdu zastępczego za okres 32 dni przy stawce 90 zł netto za dobę oraz kosztów podstawienia i odbioru auta do miejsca zamieszkania poszkodowanego w wysokości 2 x po 182 zł netto (91kmx 2złx2). Zasadne było również roszczenie dotyczące skapitalizowanych odsetek ustawowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 3990,12 zł za okres od 28 września 2013r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu tj. do 30 grudnia 2019r. w kwocie 2085,25 zł. Zgodnie bowiem z art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Poprzednik prawny powoda zgłosił szkodę w dniu 28 sierpnia 2013r., a zatem pozwana w opóźnieniu pozostawała od 28 września 2013r.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 6075,37 zł z dalszymi odsetkami za opóźnienie liczoną od dnia wniesienia pozwu tj. od 31 grudnia 2019r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając stronę pozwaną w całości kosztami poniesionymi przez powoda w łącznej wysokości 2217 zł, w tym opłata sądowa od pozwu w kwocie 400 zł; 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1800 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika.